

Heilige Oda

Heel lang geleden, zo rond het jaar 680, kregen de Schotse koning en koningin een dochter. Ze noemden haar "Oda". Oda was dus een prinses, maar ze was blind. Dat vond de Schotse koning heel erg want nu zou Oda misschien wel nooit koningin van Schotland kunnen worden als hij of zijn vrouw te oud waren om het land te besturen.

Oda's vader hoorde op een dag dat er veel wonderen gebeurden bij het graf van de Heilige Lambertus in Luik. Hij stuurde Oda met wat begeleiders daarheen, in de hoop dat zij genezen zou kunnen worden.

Toen Oda bij de kerk van de Heilige Lambertus aankwam, wierp zij zich op de grond en begon te bidden tot God of God haar kon genezen.

En het wonder gebeurde: Oda kon weer zien!

De mensen van het dorp vonden dat zo bijzonder. Ze lieten op de plaats van Oda's genezing een gedenkteken plaatsen ter herinnering aan het wonder.

Terug gekomen in Schotland vertelde Oda haar vader dat zij haar leven in dienst wilde stellen van God. Zij wilde niet langer leven als prinses. Oda wilde niet meer leven in de luxe van het paleis met alle pracht en praal die bij een prinses hoort. Ze zette haar kroon af en trapte die met haar voeten kapot. Oda koos er voor om voortaan andere mensen te helpen en te leven in eenvoud en armoede.

Maar haar vader wilde dat Oda ging trouwen. De koning dacht immers vooral aan de toekomst van zijn koninkrijk. Hij had al een echtgenoot voor zijn dochter op het oog waar ze mee kon trouwen. En als Oda niet wilde, dan dwong hij haar wel om te trouwen. Oda en haar vader kregen vreselijke ruzie. Oda vluchtte uit Schotland weg. Ze ging met een vriendin naar het vaste land van Europa. Samen maakten zij een bedevaart naar Rome en Monte Gargano, een heilige plaats in Italië. Toen wist Oda zeker dat ze de goede keuze had gemaakt.

Na veel omzwervingen kwamen Oda en haar vriendin in Venray, in Limburg terecht. Ze gaan daar in een hutje op de hei wonen. Eksters die luid kwetterend op takken bij hun huisje zaten, verraadden hun aanwezigheid aan de mensen van het dorp. Omdat Oda door de mensen van het dorp steeds lastig gevallen werd, trokken de twee vrouwen naar Weert. Opnieuw bouwden zij daar een hut op de hei. Ze plantten rondom hun woning wat struikjes. De volgende ochtend waren deze struikjes uitgegroeid tot een hoge haag die hen beschutte tegen nieuwsgierige blikken en ongewenste bezoekers.

Oda's vader wist zijn dochter op te sporen. Maar toen hij bij het huisje kwam, werd hij aangevallen door eksters, die er voor zorgden dat hij niet dichterbij kon komen. Oda en haar vriendin voelden zich niet meer veilig in Venray . Ze gingen daar weg. De laatste woonplaats van Oda was het dorpje Rode in Brabant. Oda heeft daar maar een paar jaar gewoond. Oda werd ernstig ziek en is gestorven toen ze 36 jaar was.

Enige tijd na haar overlijden verscheen er 's nachts boven het graf van Oda een helder licht. Mensen die dat zagen beschouwden dat licht als een teken van haar heiligheid. Veel mensen kwamen op bedevaart naar het graf van Oda om daar troost en genezing te vinden. Op de plaats van haar graf bouwden de mensen van Rode een kleine kapel van hout, later van steen.

Toen men in de twaalfde eeuw de stoffelijke resten van Oda opgroef, werd er in plaats van de eenvoudige houten kist waarin ze was begraven, een stenen graftombe ontdekt.

In het graf vond men niet alleen haar beenderen, die een aangename geur verspreidden, maar ook een rieten staf en een geschrift met gegevens van Oda. Zo werd Oda de spil van de plaatselijke geloofsgemeenschap in Rode. De Rooise mensen waren heel trots op Oda en ze noemden hun dorp, waar Oda zo lang had gewoond, naar Oda. Voortaan was Rode Sint-Odenrooy, nu Sint-Oedenrode genoemd.

Oda groeide in de loop der tijd uit tot een regionale, en later nationale heilige. Ze kreeg een plaats op de heiligenkalender van het bisdom Den Bosch.

Oda wordt aangeroepen als beschermheilige tegen allerlei soorten ziekten, maar vooral oogkwalen en blindheid.

Haar feest wordt gevierd op 27 november.

In de volksmond heet het, dat Sint-Oedenrode door Oda voor storm en onweer behoed wordt.

Oda wordt veel afgebeeld met een ekster, een staf of rieten stok, het evangelieboek en de Schotse koningskroon onder haar voeten.